

ved noget Angreb specielt paa Sørjen Pedersen fra min Side, og jeg mindes ikke, at den anden Mand, som talte derved, specielt angreb Sørjen Pedersen, men vel Benstræs Virksomhed i det Hele taget. Det erindrer jeg meget godt. Det ærede Medlem har altid under en saadan Forhandling en stærk Force i at føre Krigen over i Sjendens Land. Han fik det nu lavet om til, at jeg blinder angrebet, saaledes, at det er mig, det kommer til at gaa ud over. Han fortæller om, hvorledes jeg støtter det ene Ministerium efter det andet, enten jeg er enig med det eller ikke, og at jeg har havt forskellige Jernbanehistorier af en ret interessant Natur. Det er ingen Maade at forhandle denne Sag paa at give sig til at rette Angreb paa mig for Ting, som ikke komme den ved. Men det er en meget snild Manøvre fra det ærede Medlems Side at føre Krigen over i Sjendens Land og derved aflede Opmærksomheden fra, hvad Forhandlingen egentlig dreier sig om. Jeg finder ingen Anledning til at optage Kampen med det ærede Medlem om mine Handlinger i andre Sager. Jeg vil foretrække i dette Øieblik at holde mig til den Sag, som her ligger for. Hvad nu angaar Formandens Færd ved selve Valget i Afsens, da er det ganske vist, at det forholder sig saaledes, som han siger, at han har brugt den samme Methode i mange Aar. Jeg kan ikke bevidne det for alle 20 Aar, da jeg ikke har været der saalange, men jeg ved Bested om den Ting for Tiden fra en halv Snes Aar tilbage, og den saaldne Kandidat ved ogsaa, at det har været saaledes før; vi have nemlig staaet paa Valgtribunen to Gange sammen. Han var altsaa ikke fremmed for denne Fremgangsmaade. Den samme Formand brugte den nemlig, da han blev valgt, men da var der ikke Noget at klage over, Gud bevare os. Al det nu skulde kunne være saa feilt, at det fortjener en saadan Dmtale, som den ærede Ordsfører (Hrup) her har brugt, at det skal kunne betegnes som Partisthed fra Formandens Side, synes jeg er noget stærkt; thi efter Alt, hvad der er oplyst, er det sandt, at Formanden for Valgbestyrelsen ikke har tilladt den ene Kandidat Noget, som han har negtet den anden, og at sige, at det er Partisthed, er en saa stærk Bestyldning, at, naar det ærede Medlem (Vojfen) siger, at jeg har kritiseret for stærkt, har jeg dog maaske ikke kritiseret saa stærkt, som det fortjente.

ROD: Endssjøndt det kunde have sin Interesse at vedblive at glide lidt længere paa denne Jernbanehistorie, vil jeg dog forlade dette Emne af den Grund, at det ikke forekommer mig at have Noget somhelst med den foreliggende Sag at gjøre, hvad der nogle Dage før Valgdagen er passeret paa et Møde i Afsens. Hvorledes den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Gulstein-Ledreborg) har stillet sig ved denne Leilighed,

har jeg nu hørt hans Forklaring om, og jeg vil sige med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), at jeg er fuldstændig tilfreds stillet ved den Forklaring, han har givet. Jeg synes, at den har oplyst Alt, hvad man kunde ønske at vide, og at den vil være til lærerig Erindring for Fremtiden. Det, som jeg begjærede Ordet for, var for at gjøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Vojfen) i Anledning af en Udtalelse, han nylig kom med. Det forekom mig, at det ærede Medlem, medens jeg fuldstændig er enig med ham i, at man stærkt maa hevde Ordets Frihed paa Valgdagen, gif saa vidt i sit Forlangende i saa Henseende, at han fandt det aldeles utilstedeligt, at der overhovedet paa Valgdagen blev negtet en Kandidat Ordet. Hvis dette er det ærede Medlems Mening, saa er denne Mening utvivlsomt urigtig; thi ikke blot Ordene i Valglovens § 35 ere i den Henseende klare nok, idet Formanden for Valgbestyrelsen ikke blot leder, men ogsaa Slut-ter Forhandlingerne, hvoraf følger, at han ogsaa i givet Tilfælde maa kunne negte en Kandidat Ordet, naar der efter Formandens Skjøn ikke er Anledning for Kandidaten til yderligere at udtale sig. Men det er saa meget mere utvivlsomt, at, hvis det ærede Medlem har denne Mening, er den urigtig, som der under Valglovens Behandling her i Folkethinget 1866—67 blev stillet og vedtaget her i Thinget et Endringsforslag, i Følge hvilket § 35 i dens nuværende Affattelse fik følgende Tilføielse: „Dog maa han (Formanden) ikke negte nogen Kandidat Ordet for at imødegaa personlige Bestyldninger, der ere rettet imod ham under Forhandlingerne.“ Dette Endringsforslag blev som sagt stillet af flere Medlemmer her i Folkethinget, vedtaget, og saaledes gif Valgloven ind i Landstinget. I Landstinget udstemte man imidlertid denne Endring, idet man gjorde opmærksom paa, at det var urigtigt saaledes at fremhæve et enkelt Punkt af, hvad der skulde iagttages af Formanden under Valghandlingen, og at man derhos ikke absolut kunde sige, at Formanden under ingen Omstændighed maatte negte en Kandidat Ordet, men at dette ligesom overhovedet hele Ledelsen af Valghandlingen i Et og Alt maatte overlades til Formandens Konduite. Dette blev ogsaa bifaldet, da Valgloven senere kom i Fællesudvalg, idet Endringen bortfaldt, og den nuværende Redaktion af § 35 fremkom som endeligt Resultat. Det ærede Medlem vil saaledes se, at det under Forhandlingerne om denne Paragraf paa det Allerbestemteste forudsattes, at Formanden under visse Omstændigheder kan negte en Kandidat Ordet; og jeg maa fremdeles tillade mig at tro, at som Regel kan en Kandidat ikke være berettiget til, naar han har havt Leilighed til at udtale sig to eller flere Gange, at svare paa Noget, en anden Kandidat bliver spurgt om. Interpellation er en Forhandling mellem den enkelte Valg-